

РЕШЕНИЕ

№ 5373

гр. София, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12261** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1, вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е след отделяне на производството по оспорване от И. Н. М. на Заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция по вписванията, с която на осн. чл.106, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, вр. с чл.6, ал.2, т.14, т.15 и т.16 от Устройствения правилник на Агенция по вписванията, Заповед № РД – 01 – 481/10.09.2019г. и ново длъжностно разписание, утвърдено със Заповед № РД – 01 – 481/10.09.2019г. на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката от длъжността „главен експерт“ в отдел „Анализ, методология и организация“ в Главна дирекция „Регистри“ при Агенция по вписванията, с раг IV младши. С жалбата е предявен иск за присъждане на обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предмет на настоящото производство.

В исковата молба се твърди, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищцата и на основание чл. 104 ЗДСл ответникът дължи обезщетение за период от 6 месеца, през който не е заемала държавна служба, поради прекратяването в общ размер на 12054 лв. или 6 месеца по 2009 лв. месечно, ведно със законната лихва, считано от 10.09.2019г. до окончателното изплащане на сумата. С уточняващо заявление от 18.05.2022 г. се посочва, че претендира законна лихва върху обезщетението, считано от датата на подаване на исковата молба -24.09.2019 г. до

окончателното изплащане на сумата /л.108/. Посочва се, че ищцата е отправила покана до органа по назначаване за изплащане обезщетението заедно с обжалването на заповедта и тази покана е произвела действие с постановяване на окончателното решение от момента на подаването ѝ – 24.09.2019 г.

В хода на устните състезания по делото ищцата, представлявана от адв. А., моли съда да уважи исковата претенция като основателна и доказана по размер. Претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответната страна – Агенция по вписванията, в писмени бележки излага становище за липса на кумулативно изискуемите предпоставки за реализиране на отговорността на ответника по чл.104, ал.1 ЗДСл. Алтернативно, в случай на уважаване на исковата претенция, моли съда да съобрази т.4 от ТР №3 от 22.04.2004 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, съгласно което мораторна лихва се дължи от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на акта за прекратяване на служебното правоотношение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, като моли претендираните от ищцата разноски за него да бъдат съобразени с предвидения в Наредба № 1/2004 г. минимум.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск, като сочи, че при определяне на размера на обезщетението следва да се съобразят съображенията на ответника.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция по вписванията, с която на осн. чл.106, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, вр. с чл.6, ал.2, т.14, т.15 и т.16 от Устройствения правилник на Агенция по вписванията, Заповед № РД – 01 – 481/10.09.2019г. и ново длъжностно разписание, утвърдено със Заповед № РД – 01 – 481/10.09.2019г. на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията е прекратено служебното правоотношение на ищцата от длъжността „главен експерт“ в отдел „Анализ, методология и организация“ в Главна дирекция „Регистри“ при Агенция по вписванията, с раг IV младши без предизвестие /л.15/.

С решение № 1397 от 08.03.2021 г., постановено по адм. д. № 11779/2019 г. по описа на АССГ /л.65/, е отменена Заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция по вписванията. Решението е влязло в сила на 30.09.2021г., видно от поставения на него печат.

От приетите по делото писмени доказателства – извлечение от трудова книжка №4, Серия Т № 819422, съдът констатира последно отбелязване на правоотношение - дата на постъпване 01.10.2011г.; дата на прекратяване на трудовото правоотношение 02.5.2012г, като се установява, че няма отбелязвания след печата на л. 11 от трудовата книжка – от 01.10.2011-02.5.2012 г. При преглед на Служебна книжка №124/17.02.2011г., Серия А – 2009, № 003966, съдът констатира последно отбелязване на л. 13 - печат за прослужено време 01.04.2021г. - 01.7.2021г. и след това, като след л. 15 няма други отбелязвания в служебната книжка, които да са за друго служебно правоотношение.

В о.с.з. на 16.05.2022 г., ответникът заявява, че не оспорва посочения от ищцата размер на основната ѝ заплата, както и, че към момента на прекратяване на правоотношенията основната заплата на ищцата е била в същия размер от 2009 лв. Ето

защо, настоящият съдебен състав счита, че по този въпрос няма спор между страните. Видно от представена по делото справка актуално състояние на действащи трудови договори на И. Н. М. за периода от 01.09.2019 г. до 30.04.2022 г. /л.101/, изготвена от ТД на НАП С. на 10.05.2022 г., за периода от м.10.2019 г. до м.03.2020 г., включително, лицето не е работило по трудово правоотношение.

От горните писмени доказателства се установява, че в периода от 01.10.2019 г. до 31.03.2020 г. ищцата не е заемала длъжност по служебно или трудово правоотношение.

Между страните не е спорно, че след признаване заповедта за прекратяването на правоотношението на ищцата за незаконосъобразна, същата не се е явила да заеме служба.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – Агенция по вписванията, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищцата със Заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция по вписванията, отменена с решение № 1397 от 08.03.2021 г., постановено по адм. д. № 11779/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 30.09.2021 г. По делото е безспорно установено и обстоятелството, че ищцата не е заемала друга длъжност в периода от 01.10.2019 г. до 31.03.2020 г. Следователно в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – ищцата има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

От приетите по делото доказателства се установява, че след влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г, ищцата не се е явила да заеме предишната длъжност в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно чл. 7, ал. 1 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1. Съгласно представената по делото информация от ответната страна, неоспорена от ищцата, основното възнаграждение за заеманата длъжност, към момента на признаване на уволнението за незаконно, е в размер на 2009 лв. Поради това настоящият съдебен състав приема, че дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл

обезщетение на ищката следва да се определи именно въз основа на така посочената основна заплата в размер на 2009 лв. Не е налице основание за определяне на размера на обезщетението въз основа на средна стойност между минимума и максимума на основната месечна заплата за съответното длъжностно ниво в отдел „Анализ, методология и организация“ в Главна дирекция „Регистри“ при Агенция по вписванията, тъй като в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл ясно е регламентирана основата за определяне на дължимото обезщетение и това е основната заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме длъжността.

За процесния период - от 01.10.2019 г. до 31.03.2020 г., дължимото на основание чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл обезщетение следва да бъде определено в размер на 12054 лв., изчислено както следва: общият размер на основната заплата от 2009 лв. за 6 месечен период.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 12054 лв., представляваща обезщетение за периода от 01.10.2019 г. до 31.03.2020 г., през който ищката не е заемала държавна служба, поради незаконното ѝ уволнение със заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г.

Относно претенцията за присъждане на законна лихва върху сумата от 12054 лв., съдът споделя виждане, че се касае за парично задължение и съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД, ответникът дължи законната лихва от датата на забавата и понеже няма определен ден за връщане на сумата, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора съгласно чл.84, ал.2 от ЗЗД. Същевременно заповедта за уволнение следва да е окончателно отменена. В случая ищката е отправила покана до органа по назначаване за плащане на обезщетението заедно с обжалването на заповедта и тази покана е произвела действие с постановяване на окончателното решение за отмяна на заповедта № 1397 от 08.03.2021 г., постановено по адм. д. № 11779/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 30.09.2021 г. Именно от този момент, ответникът вече е в забава и дължи законната лихва. Законната лихва се дължи върху сумата на дължимото и присъдено обезщетение 12054 лв., считано от 30.09.2021 г. до окончателното ѝ плащане и в този размер следва да се присъди.

При този изход на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищката разноските, направени в хода на съдебното производство. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Като съобрази фактичката и правна сложност на делото, както и обема на извършените действия по правна защита и процесуално представителство от упълномощения от ищеца адвокат, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение, което не надвишава минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., не е прекомерно. Съобразно уважената исковата претенция в полза на страната следва да се присъдят разноски в общ размер 892 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение съгласно пълномощно от 16.05.2022 г. с отбелязване на плащане /л.82/.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на И. Н. М., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 12054 лв. (дванадесет хиляди и петдесет и четири лева), представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за период от шест месеца - от 01.10.2019 г. до

31.03.2020 г., заедно със законна лихва за забава, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена заповед № ЧР-01-1308/10.09.2019 г. – 30.09.2021 г., до окончателното изплащане на обезщетението, както и сума в размер на 892 лв. (осемстотин деветдесет и два лева), представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: